

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 184. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346605126272/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

hører og oplever – selv af Galskaben. – Var jeg ung og smuk som De, saa vilde jeg uvivlsomt tilbede Frøken Rebeckka Woltersien og dyrke hende alene, – for at De dog skal se, at det ikke blot er Dem, som nu kjender *mine* Hemmeligheder. – Der er noget forkristeligt ved hende. – Hun synes ikke blot at ligne, men at være en Slags – *Dryade.*»

Ogsaa dét, tænkte Karl. – Han ønskede blot, at han sad i Enspænderkjøretøjet ude paa Landevejen. Han kunde næsten ikke lade være at tale om sig selv, og dog vilde han saa nødig – det var saa stygt at faa en Fremmed ind i sine Tvivl og Ængstelser, hele sit indre Væsen. – Og saa rejste han sig da med eet og sagde: »Farvel, Pastor Grabow – jeg kan ikke fortælle Dem noget om mit – eget, for jeg er saa uklar – jeg synes, det forandrer sig hvert Øjeblik. Men jeg vil takke Dem for alt, hvad De har lært mig. Tak og farvel.»

Han maatte endnu ind og hilse paa Fruen; saa gik han om til Vognen paa Glenstrupgaard.

Han havde det paa Hjemturen paa en ganske lignende Maade, som da han sidste Jul kjorte hjem fra den nye Præstegaard, efter at have set Henriette. Hans Sind var helt i Opløsning, det var ham, som om al Sammenhæng var ophævet i hans indre Verden. Men som et stadig Pulslag inde i Hjernen hamrede det: »Er *han* ogsaa usikker og bange? er *der* helleringen Glæde og Ro? – Mon Rebeckka i Virkeligheden ogsaa er tvivlende og raadvild? – Og de gamle Grækere – hvad var saa de? – – Hvordan skal jeg nogensinde komme tilbage? Og hvordan kan jeg komme frem?« – – Og han turde slet ikke rigtig beskæftige sine Tanker med alt det, som laa og tumlede derinde i Sindet. – han syntes, det kunde blive til saa meget, og han følte Angst for, hvad det kunde blive til.

Arbejde! arbejde! arbejde! tænkte han. Han havde gaaet ledig længe nok i Sommer! – Han kunde endnu naa at komme med Damperen, som i Eftermiddag gik til Kjøbenhavn. –

Han pakkede sit Tøj, saa snart han var kommen hjem. Gik saa ind til sin Fader paa hans Kontor, og bad om, at Karlen straks maatte kjøre ham og hans Kuffert ned til Dampskibet.

»Naa, vil Du rejse' nu,« sagde hans Fader. »Ja, Du skal selv vid'et. – Hm. – Skuld' der komm' noget paa, saa veed Du jo altid, hvor Du har mig. – hvis jeg da lever til den Tid. Farvel! – –

Det var ved at være Aften, da Damperen, efter en langsommelig

Lossen og Laden, svingede ud fra Broen. Karl stod i Agterenden og saac mod Hørlinggaard. Han kunde tydelig skjelne de portlignende Aabninger under Elmetræernes Kroner mod Syd. Han tænkte paa alle de Minder, som laa skjulte i Havemørket derindenfor.